

MARKÓ BÉLA (1951) Marosvásárhely

MARKÓ BÉLA

Könyörgés versért

Most is olyan a szerelem, mint az égből
lassan aláhulló hópelyhek. Csupa
lebegés, illanó érintés, könnycseppek
nyoma a bőrön. Legyen ilyen könnyű
a vers is! Gyanú, sejtelem, kihunyó fény,
nyugodt árnyék. Hópelyhek zuhogásában
akarok élni ezután is. Nem kell a decemberi
eső szürkesége, még szükségem van
a lassú átváltozásra. Tudom, nem való már
ebben a korban. Vagy talán nem kellene
semmilyen korban olvadó hópelyhekből
összerakni a boldogságot. Sem a sírást.
Túl sok ellágyulás. Titkolni való áhítat.
Zajtalan siklás az üvegen. Ó, adj nekem
ilyen verset, Istenem! Legyek még költő
egy ideig. Vagy legalább higgyem, ez a vers.
A szerelem is. A révület. Az ámulat. Minden.
A gyengék ereje. Egy lassan szállingózó
forradalom. Mint annak idején a sok-sok
pihéből összegyúrt kemény hógolyó. Ahogy
csörömpölve betörtem az ablakot. Mea culpa.
Hagyd meg nekem még a gyermekkor
kegyetlenségét! Az igazi költészetet.

Őszinte táj

Milyen világosság van! Pedig most
éppen nem is süt a nap. Nagy a táj.
Sokkal nagyobb, mint nyáron. Köztem
és a csupasz dombok közt semmi sincs.
Sem fű, sem lomb. Nyújtózkodik
a tekintet. Nem akad el, nem ütközik,
hanem szétterül. Mint egy csontváz,
amely egyszerre látvány, de ablak is.
Nézhető és átlátható. Ezek szerint
az élet eltakarja a lényegét? Így is
lehetne mondani. A hús, az inak,
az erek, a bőr, a nyál, a könnyek,
a vér, mindez nem arra való, hogy
megtudjuk az igazat. Az élet hamis.
A halál nem. Hó sincs errefelé az idén.
Hivalkodik a lélek. Csúnya, de önmaga
minden ízében. Ha mégis szereted,
az igazságot szereted. A lélegző,
remegő, már-már kitárulkozó, de ismét
becsukódó test csak akadály. Homály.

Tapogatózol a sötétben, a fülledt
hajlatokban. Most jövök rá, hogy
sokszor végigjártam ezt az utat,
és már sokszor láttam ezeket a fákat,
de még sohasem voltak ilyen őszinték.
Nincsen semmi pótlék. Perverz dolog
egy teljesen lecsupaszított vidéket
szeretni. Próbáld meg! Ha sikerül,
azt jelenti, hogy hazaérteztél végre.

Nem a kés

Nem az eke szarva, ahogy hajdanában
gyakran emlegették a romantikus költők.
Nem a fegyver hideg vasa. Nem a fejsze.
Nem a fűrész. Nem a kés. Nem a kalapács.
Nem ezek tettek emberré minket, azt hiszem.
Nem a felaprított tűzifa vagy a piszkavas,
amelyről egyre kevesebben tudják,
hogy micsoda, és ha tudják, akkor sem
jelenik meg semmi a képzeletükben.
Még csak nem is a szekérrúd, a kantár,
a gyeplő. És nem az emelő, a pótkerék,
a kapcsolókar, a volán. Hanem a rózsaszín
ujjbegyen billegő hópehely, ha minél
lassabban olvad el. A parányi málnaszemet
felcsippentő ujjbegyek, de úgy, hogy
ne törjön össze, ne csorduljon szét a leve,
csak az illata. A rugalmas szederhez
vagy előbb talán mégis a puha, illatos
málnaszemhez hasonló mellbimbón
elidőző érzékeny ujjbegyek. Ahogy a
finom redők megtelnek a másik test
remegésével, és továbbítják mindenfelé,
az idegekbe, a vérerekbe. Amikor úgy
kapcsolódik egymásba két gömbölyű
cseresznyeszem, hogy nem kell behatolnia
egyiknek a másikba, mert anélkül is
tökéletesen eggyé válnak. A megnyíló
ágyékon végigsikló ujjbegy. Akárcsak
egykor, ahogy megnyálaztam a bélyeget,
és pontosan oda ragasztottam, ahova kellett.
Elavultak a hasonlataim. Divatjamúltak
a metaforáim is. De úgysem ez számít.
Hanem amint két ujjbegy egymáshoz ér.
Kitapogatják egymást. Felforrósodnak.
Megpihennek. Nem véletlen, hogy nincsen
két egyforma ujjlenyomat. Csak a málnaszem
tudja, ki vagyok. Csak az ujjaid, amelyek
soha nem tépik el a pillangó szárnyát.